

læsningsgebyret, men kun for den Deel deraf, som tilfalder Statskassen, medens der iøvrigt for den Deel, der tilfalder Retsbetjenten, skal svares som for Thinglæsning af Skjøder. Det er altsaa klart, at naar nu Thinglæsningsgebyret bliver nedsat saaledes, at der kun skal svares Gebyr som ved Thinglæsning af Fæstebreve, vil det blive en Begunstigelse, der gives ved denne Slutningsbestemmelse i Loven af 24de April 1860 § 13 fremfor det, Loven af 1850 medfører. Der er ikke Noget iveien for at anvende begge samlede saaledes, at Loven af 1850 medfører fritagelse for den Deel af Thinglæsningsgebyret, der tilfalder Statskassen, og at denne Slutningsbestemmelse i Loven af 1860 § 13 medfører, at den Deel af Thinglæsningsgebyret, der tilfalder Retsbetjenten, kun beregnes saaledes som ved Thinglæsning af Fæstebreve. Jeg troer derfor, at disse Grunde ikke kunne være afgjørende, skjøndt jeg ikke benægter, at der kan være nogen Tvivl. Det staaer for mig klart, at denne Høiesteretsdom af 17de October 1859 med Rette støtter sig paa andre Momenter, navnlig paa det Moment, som har særdeles Meget for sig, at der, dengang Loven af 1850 udkom, manglede grundbløvsmaessig Hjemmel til Afhændelse af Statens Bøndergods; men jeg kan ikke nægte, at det gaaer mig som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse), da ogsaa jeg finder, at dette Raisonnement ikke finder Anvendelse paa det i Loven af 1860 omhandlede Bøndergods, og jeg er derfor afgjort tilbøjelig til at antage, at det, som dette Lovudkast gaaer ud paa at statuere, allerede er bestemt gjældende Ret. Dette skulde for mig være den eneste Grund, hvorfor jeg ikke skulde stemme for Lovudkastet, men da der i denne Sag, som det erfares, findes endeel Tvivlsomt, forekommer det mig dog rettest at vedtage Forslaget og saaledes affjære enhverformhelt Tvivl.

Klein: Maatte jeg blot ganske kort bemærke, at det kun var min Mening, som jeg ogsaa troer jeg udtalte, at henlede Opmærksomheden paa en Betragtning, som virkelig kunde gjøre det tvivlsomt, hvorledes den paagjældende Bestemmelse skulde forstaaes, og maatte jeg

navnlig gjøre dette gjældende ligeoverfor, hvad der blev udtalt af et æret Medlem foran mig (Casse) om, at det ikke kunde ansees tvivlsomt, at den eneste rette Fortolkning skulde være den, at de i Loven af 1850 omhandlede Begunstigelse og ogsaa maatte finde Anvendelse ved de Salg, hvorom her er Spørgsmaal. — Det kan ikke interessere det ærede Thing, antager jeg, at være Vidne til en forfat juridisk Skjærmydsel mellem den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Nimestab) og mig, og jeg skal derfor ikke fortsætte den, saameget mindre som han selv erkjendte, at Spørgsmaalet kunde være tvivlsomt. Naar han sagde, at en Deel af mine Bemærkninger beroede paa en Misforstaaelse, kunde jeg gjerne give dette Udtryk tilbage, men jeg anseer heller ikke dette for nødvendigt.

Indenrigsministeren: Forsaavidt dette Spørgsmaal fornemmelig er fremkommet ved den Bestemmelse, som Indenrigsministeriet har taget, skal jeg tillade mig at bringe i det høie Things Erindring, at det er Indenrigsministeriets Pligt at paasee, at de Indtægter, der ere henlagte til Statskassen, indkomme, og at Indenrigsministeriet i denne Henseende ikke kan gaae frem efter noget vilkaarligt Skjøn, men maa gaae frem efter den Maade, hvorpaa det antager, at vedkommende Lov maa forstaaes. At der nu i dette Tilfælde har været tilstrækkelig Anledning for Indenrigsministeriet til at antage Sagen for tvivlsom, mener jeg fremgaaer tilstrækkelig af de Udtalelser, som ere faldne her idag, hvortil endnu kommer, at ogsaa Generalprocureuren har udtalt sig for den Mening, som Indenrigsministeriet har antaget. Jeg skal dertil endnu anføre et Par Momenter, som ikke hidtil, saavidt jeg har hørt, ere blevne fremhævede. Deels er nemlig Loven af 4de Juli 1850 givet som Opmuntring til frivillig Afhændelse af Fæstegods, hvorimod Lovene saavel om Statens som om offentlige Stiftelses Gods paahyde Salg, saa at der af den Grund ikke var nogen Anledning til her at give lignende Begunstigelse, deels er der den Forskjel, at Loven af 1850 tilstaaer ikke alene Brugerne og Fæsterne, men ogsaa deres Vorn og Svigerbørn disse Begunsti-